

EXPOSICIONS

ART

La presència de l'art és quelcom més que una manifestació de l'home davant d'un tema. Ho és així mateix, i moltes vegades amb aquest tema com a motivació o fons, de la història de l'evolució, en aquest cas sentida i manifestada per la inquietud de l'artista, fou la recerca de noves expressions, sempre, es vulgui o no, influenciades per l'entorn en el qual es desenvolupa la seva vida.

Té doncs l'art, un lloc important dins la societat, i a la província de Girona, tan inquieta a voler avançar i a la recerca de medis o fórmules de comunicació entre els homes, de les quals l'art n'és un dels mitjans més autèntics, malgrat el silenci de la pintura, aporta un seguit d'exposicions, per mitjà de les quals els artistes, gironins o vinguts de fora, estableixen el diàleg del color i sentiments.

Clar que cada una d'aquestes exposicions, per un o altre motiu, seria mereixedora d'un ampli estudi, més tampoc és aquest el nostre propòsit, sinó el de deixar constància de les mateixes, com un esgraó més del procés humà per mitjà o valent-se de l'art.

Senyalem-ne, això sí, dues que per ser collectives, i a la vegada d'un autèntic valer, comentem dintre aquest segon trimestre de l'any.

A Figueres i concretament al Museu de l'Empordà, fou inaugurada a primers de maig una exposició de pintors surrealistes d'aquella comarca.

De tots és conegut que bona part de la fama universal de l'Empordà i Figueres, s'estintola en l'art, mitjançant el qual una munió d'homes són assenyalats com empordanesos, talment, i potser es així, com si aquest detall fos ja una garantia d'una qualitat pictòrica.

Dins la diversitat de tendències, no hi ha cap mena de dubte que el surrealisme hi té un lloc preeminent, talment com si en aquesta conjunció de llums, colors i formes, la tramuntana hi jugués un paper important.

No es tracta doncs d'un artista aïllat, en solitari, que es manifesti per mitjà d'aquesta tendència. Són molts, aparentment, i creiem que realment, deslligats els uns dels altres, si bé tots, bevent del mateix lloc, del mateix ambient, immersos en ell i tot el que això implica, també en tot allò que els rodeja, persones i coses, i els que podríem dir-ne aspectes atmosfèrics del país, que ells plasmen a les teles. Potser, ja d'instants, tenen una percepció diferent a la nostra, més fidedigna, dins aquest món dels somnis, talment com si no estéssim fortament lligats amb l'autenticitat quotidiana.

Per tot això és factible organitzar a l'Empordà una exposició de surrealistes, amb una cinquantena d'obres, amb noms tan coneguts com són: Dalí, Massanet, Planells, Figueras, Pitxot, Maria dels Angels, Santos, Esteve Francés, Remei Varó, Vallés i Turró.

per
Miquel Gil i Bonancía

¿Quin és el millor pintor surrealista? No hi cap dubte que per alguns la pregunta, —o la resposta—, els seria fàcil. Més, amb la contemplació de l'obra que s'ha presentat, bé es dir que cadascun d'ells hi aporta, dins l'aparent afinitat tècnica —expressiva— una faisó, una personalitat, per això un sentit i expressió, que no permet una classificació genuïna: tots són artistes.

La ment humana, si es pot enlairar malgrat sigui uns metres, —potser sols uns centímetres— de la terra, es troba en aquesta flotació-oscil·lació de realitats en formació, o amb desintegració, ja que és difícil assenyalar, si és uns moments abans d'arribar a la cúspide, o bé ja de baixada, o potser inclús en aquest mateix vèrtex, on les coses, els paisatges, les cares tenen aquest apropament a la materialitat situada enmig del buit i tou, si bé moltes vegades es tracta sols d'una part de l'obra, a l'ansems que tota la resta, segueix o es manifesta com llances provocant el cel.

Constitueixen la sorpresa feta art. Potser la doble sorpresa que hi és en el tema o motiu, en la manera d'expressar-ho i a la vegada amb el color i el dibuix. Cares «de rara» perfecció, voltades d'elements qualificats com estranys, si no fos, per altra banda, que hom pot constatar allò que són, malgrat que es troben com immersos en una quimera, com si lluitessin per escapar-se, o per arribar.

La terra, el vent, el cel, la mar, els homes... en el surrealisme tenen una molt destacada concreció ja que a part la figura, hi queda reflectida tota la inquietud de l'esperit, fins i tot en les matèries o coses mortes, com si a elles l'artista, les fes fructificar.

No pretenem analitzar el surrealisme. Sols donar compte d'aquesta exposició dels artistes empordanesos que ens transmeten el seu món mitjançant aquesta tècnica o escola. Cada un d'ells, en el seu lloc precís, en el seu moment, sense dir qui va ésser o és el primer ni el darrer, sinó que cada un amb plena independència, hi aporta l'obra que mostra en bona part el seu sentir, pensar i realitzar de l'art, mitjançant el qual i a la vegada rendeixen tribut i admiració a la seva terra i tot allò que a ella comporta.

ELS TAPISSOS

L'altra mostra col·lectiva que ha estat presentada aquest segon trimestre, és la de tapissos la inauguració de la qual va tenir lloc el dia 22 d'abril a la «Fontana d'Or» de Girona.

Més de cent cinquanta peces varen ésser penjades, signades per firmes tan prestigioses com Joan Miró, que apart el «Tapís de Tarra-gona» que va cridar fortament l'atenció, en pre-

sentà d'altres de cartons de Tharrats i Tapies. Entre els directes hi havia els de Grau Garriga, un especialista, Delclaux, Angel Sans, Royo, Aurèlia Muñoz.

Potser es tracta de l'exposició més important a la nostra terra de tapissos contemporanis. Així mateix, es ben segur que ha estat la mostra que creà certa polèmica, —lo qual amb art és molt important—, polèmica tant en la catalogació d'art gran, per part d'espectadors i crítics, com la que presentaren els mateixos expositors, o un nombre d'ells, en denunciar certa discriminació quant a la selecció de tapissos i emplaçament dels mateixos.

Mes, polèmiques apart, cal assenyalar que va constituir una autèntica aportació que per a molts va ser un descobriment de les possibilitats del tapís dins de l'art, inclús en els moments actuals, que és potser allò que es tractava de demostrar, entre altres coses.

El marc acollidor per l'art que és la Fontana d'Or, va jugar-hi, una vegada més, un important paper, i la Caixa d'Estalvis Provincial amb la seva organització, tingué cura i feu possible que els gironins poguessin gaudir de la presència d'aquesta mostra de tapissos.

ALTRES EXPOSICIONS

Entre les moltes exposicions d'art que hi ha hagut aquest trimestre a la província, assenyallem:

A Girona: «Sala Municipal» del 2 al 15 d'abril olis de Miguel Avila; del 16 al 29 Josep Padrosa també amb olis. Del 30 d'abril al 13 de maig Jaume Jiménez Tarrés, olis; del 14 al 27 del mateix mes, César Estany Gendre, olis; del 28 de maig al 10 de juny Josep Grassa Hontecillas; de l'11 al 24 Lluís Sarsanedas Bosch, tant el mes Francesc Morente.

A la «Caramany», del 2 al 23 d'abril, l'artista mexicà Juan José Torralba presentà olis i gravats; del 29 d'abril al 22 de maig, tingué lloc una exposició de joies, algunes d'elles amb disseny exclusius de Tharrats, Cuixart, Andívero, Rovira Brull, Pere Coll, Alcoy i García Vilella, mentre a l'altra sala s'hi presentaven dibuixos originals de Cuixart. I del 27 de maig fins el 18 de juny hi va haver-hi una mostra de pintura catalana del 1800 fins als nostres dies.

A la Galeria d'Art Sant Jordi, del 2 al 15 d'abril va exposar olis l'artista Casacuberta; del 15 al 28 l'alacantí Antogonza; del 30 d'abril al 13 de maig, l'olotí Danésjordi exposà aquarel·les; del 13 de maig al 2 de juny, pintures de Rafael Griera i el 3 de juny s'inaugurava una col·lectiva amb una col·lecció de dibuixos d'en Picanyol.

Sala Caixa de Pensions: Del 7 al 21 d'abril olis de Joan Fàbregas Montserrat; del 24 d'abril al 5 de maig aquarel·les de José Gómez Martínez; del 6 al 19 de maig olis de Conxa Llobet i del 3 al 16 de juny el «Grup Triom» presentà olis i ressinas.

«La Gàbia»: De l'1 al 14 d'abril olis de Francesc Massanas; del 15 al 28 d'abril, dibuixos colorits de Mercè Ferré; del 30 d'abril al 12 de maig, petits teatres de Carles Vivó; del 13 al 26 de maig olis de Maria del Pilar Aisa i de Maria Victòria Climent; del 27 de maig al 9 de juny, pintura i collages acrílics de Santos i del 10 al 23 de juny dibuixos de David González.

FIGUERES

«La Cúpula» inicià i acabà el trimestre amb l'obra d'en Dalí, litografies i dibuixos, i en el mes de maig i presentà dibuixos i olis de Segimón.

«Art-3». A la primera quinzena d'abril exposà olis i guaches de Lleixà; a la segona, olis i dibuixos de Ministrall; després, dibuixos i litografies de Prim Fullà, del 23 d'abril al 13 de maig escultures i litografies de Pablo Serrano, seguint una d'olis de Domènec Fita i al juny hi va exposar olis l'empordanès Jaume Torró.

«Rhodas»: Llarga exposició d'en Bosch Pla fins al 13 de maig, per al dia següent inaugurar una exposició de «Dibuixants del Patufet». Al primer de juny va inaugurar olis de Celis-Berga i després, una col·lectiva.

«Obanos»: A l'abril exposà Olis Vilà, seguint una col·lectiva i al juny una d'olis de Cemi Heredia per acabar amb una col·lectiva amb Coll de Carrera, Batallé i Colomer.

«Vallés»: Una col·lectiva i ja el 21 de maig pintures de Roch Poli Serge i finalment una exposició de dibuixos de Jordi Bronsoms.

«Victòria»: Col·lectives fins el 4 de juny en que exposà pintures Cervera Conte.

OLOT

Sala «Francisco Armengol»: Inicià el trimestre amb una exposició d'olis de Rafael Durán, seguint una de col·lectiva sota el lema de «**pintors de la nostra època**». L'empordanès Ramon Bretx exposà olis amb temes d'Olot i després fou l'aquarel·lista Manuel Bordallo. Dos aquarel·listes més varen seguir, J. Coma Pausas i després Vicente Gómez Fusté per, a finals ja de juny, una col·lectiva d'artistes olotins de l'actualitat.

«Sant Lluc»: Una exposició de cubisme, del barceloní Sanjuan es presentà el mes d'abril seguint una del banyolí Lluís Faura que aportà Olis. Ja al mes de maig exposà Lluís Cores la primera quinzena i després tots dos olis. Al juny, una aragonesa, Aida Corin, deixeble de Beulas, va exposar aquarel·les, i es tancà el trimestre amb una col·lectiva. A part en una sala adjunta a la Galeria hi van tenir lloc conferències, xerrades sobre art i col·loquis.

«Les Voltes»: 12 de maig hi exposaren dibuixos de Sunyer. Després, olis de Frederic Comelles per seguir amb una exposició d'Esther Minyana. Ja al juny una d'olis de Reginal i finalment una col·lectiva.

«Galeria d'Olot»: A l'abril hi va exposar obra l'escultor olotí Lluís Curós, de qui cal assenyalar, apart, la seva donació de 56 obres, de terracota i guix, així com alguns dibuixos, les que va fer donació a la ciutat d'Olot i que seran posades en una sala anexas a la de Josep Clarà.